

Odwwołanie wniesione w dniu 17 lutego 2014 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-130/11 Verile i Gjergji przeciwko Komisji

(Sprawa T-104/14 P)

(2014/C 151/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, D. Martin i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Marco Verile (Cadrezzate, Włochy) i Anduela Gjergji (Bruksela, Belgia)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie F-130/11 Verile i Gjergji przeciwko Komisji;
- rozstrzygnięcie o kosztach w taki sposób, że każda ze stron pokrywa swe własne koszty w niniejszej instancji;
- obciążenie M. Verilego i A. Gjergji kosztami powstałymi w ramach postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia pojęcia aktu niekorzystnego, ponieważ SSP orzekł, iż wniesiona w pierwszej instancji skarga jest dopuszczalna, gdyż uznał za akt niekorzystny przedstawioną zainteresowanym przez Komisję propozycję w sprawie liczby dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury w ramach przeniesienia ich uprawnień emerytalnych na podstawie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (dot. pkt 37-55 zaskarżonego wyroku).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że SSP naruszył prawo badając z urzędu zarzut niezgodności z prawem wydanych w 2011 r. ogólnych przepisów wykonawczych w sprawie przenoszenia uprawnień emerytalnych. Komisja twierdzi, że ten zarzut nie został wyraźnie podniesiony przez skarżących i nie został poddany kontradiktoryjnej debacie (dot. pkt 72, 73 zaskarżonego wyroku).
3. Zarzut trzeci dotyczący błędów co do prawa, jakich dopuścił się SSP przy wykładni art. 11 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz przepisów w sprawie przenoszenia uprawnień emerytalnych (dot. pkt 74-98, 106, 109 i 110 zaskarżonego wyroku). Komisja twierdzi, że poprzez uznanie zawartego w art. 11 ust. 2 wspomnianego załącznika VIII pojęcia „uaktualnionej wartości kapitałowej” za odrębne od pojęcia „ekwiwalentu aktuarialnego”, o którym mowa w art. 11 ust. 1 i które zostało zdefiniowane w art. 8 tego załącznika VIII, SSP ograniczył się do wykładni literalnej, która doprowadziła do wniosków mogących powodować silne różnice w traktowaniu urzędników, którzy zwrócili się o przeniesienie swych uprawnień emerytalnych „in” oraz urzędników, którzy zwrócili się o przeniesienie „out”. Komisja podnosi, że dokonana przez SSP wykładnia jest niezgodna zarówno z wymogami równowagi finansowej systemu emerytalnego Unii Europejskiej, jak i z prawem własności urzędników żądających przeniesienia „in”.
4. Czwarty zarzut dotyczący tego, że SSP dopuścił się błędów co do prawa, gdy orzekł, że prawa skarżących w obszarze przenoszenia uprawnień emerytalnych były już „w pełni ukonstytuowane” w chwili wejścia w życie wydanych w 2011 r. ogólnych przepisów wykonawczych w sprawie przenoszenia uprawnień emerytalnych, ponieważ tylko decyzja końcowa w sprawie zaliczenia lat uprawniających do emerytury miałyby określać przeniesione uprawnienia emerytalne (dot. pkt 99-108 zaskarżonego wyroku).